

ΚΑΛ

1

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ



ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ



Ο ΞΑΘΟΣ
ΤΙΜΩΡΟΣ

ΣΤΗΝ όργιαστική βλάστησι τής ζούγκλας προχωρεί άργά μιά συνοδεία. Τό άπαίσιο σφύριγμα του μαστιγίου άντηχεί συχνά. Ούρλιαχτά πόνου τό συνοδεύουν. Φωνές άίτογνώσεως δυστυχισμένων νέγων, πού, άνοίγουν δρόμο με τά τσεκούρια τους για τόν λευκό τύραννο πού έρχεται πίσω.

—Παλιοσατανάδες! μου γρίζει αύτή τή στιγμή έξαλλος άπό θυμό. Βρωμεροί τειμπέληδες! Πιό γρήγορα! Πρέπει νά φτάσωμε πρώτοι και

θά φτάσωμε, άκόμα κι' άν χρειαστή γι' αύτό νά σάς στείλω όλους στην κόλασι! Κουνηθήτε, μαύρα σκυλιά!

Τό τρομερό σύμπλεγμα άπό τίς λάχμες και τίς περιτλοκάδες, πού πρέπει νά τίς κόβουν για νά περάσουν, τελειώνει κάποτε. Τώρα ή ζούγκλα γίνεται πιό όμαλή, μ' ένα μεγάλο πλάτωμα πού τό σκιαζουν πελώρια, άιωνόβια δέντρα.

Ξαφνικά, ό λευκός σταματά. Μπροστά του βρίσκεται ένας μεγάλος γορίλλας. Δεν έχει άντιληφθή καθόλου τήν παρουσία του καρδιανιού και παίζει εύτυχισμένος με τό μι-

κρὸ γοριλλάκι, τὸ γυιό του.
 Ὁ τυχοδιώκτης ξεκρεμά ἀ-
 πὸ τὸν ὄμο του τὴν καραμπί-
 να του. Τὴν διευθίνει πρὸς
 τὸ μέρος τῶν δύο ζώων.

— Θὰ σκοτώσω τὸ μικρό!
 λέει ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴ δι-
 αβολικὴ ἰδέα του. Εἶμαι περί-
 εργος πῶς θὰ τοῦ φανῆ τοῦ
 πατέρα του!

Στηρίζει καλὰ στὸν ὄμο
 του τὸ ὄπλο καὶ σημαδεύει.
 Οἱ νῆγρο: κυττάζουν με συμ-
 πόνια τὰ δύο ἀνύποπτα ζῶα,
 μὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν τόλμη
 μὰ ἐπέμβῃ.

Ὡστόσο ὁ Γκάρετ δὲν προ-
 λαβαίνει νὰ πυροβολήσῃ. Τὴ
 στιγμή πού τὸ ἐγκληματικὸ
 δόχτυλό του ἀρχίζει νὰ πιέ-
 ζῃ τὴν σκανδάλη, ἕνας μεγάλ-
 ος λευκὸς ὄγκος πέφτει στὴ
 ράχη του, ἀπὸ τὸ χαμηλότε-
 ρο κλαδί ἐνὸς αἰωνοβίου δέν-
 τρου. Πρὶν ὁ σκληρὸς τυχοδι-
 ώκτης προσάβῃ νὰ συνέλθῃ
 ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, τὸ ὄπλο
 ἔχει ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ χέ-
 ρια του καὶ δρίσκειται τώρα
 στὰ χέρια τοῦ γιγαντώσωμου
 λευκοῦ ἄγοριου πού ἔπεσε ἀ-
 πὸ τὸ δέντρο. Ὁ Γκάρετ μετὰ
 τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀ-
 πὸ τὴ λύσσα, κυττάζει τὸ ἀ-
 προσδόκητο, οὐρανοκατέβατο
 πλάσμα.

Εἶναι ἕνα παιδί πού μόνο
 ἀπὸ τὸ πρόσωπό του μπορεῖς
 νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν εἶναι
 μεγαλύτερο ἀπὸ δεκαεφτά
 χρόνων. Γιατὶ τὸ στήθος του
 εἶναι φαρδύ καὶ πελώριο, ἐνῶ
 τὰ μῆράτα καὶ τὰ πόδια του
 εἶναι γεμάτα ἀσαλεύτους μῦς
 πού μαρτυροῦν τρομακτικὴ

δύναμι. Τὸ πρόσωπό του εἶναι
 ἀρρενωπὸ καὶ συμπαθητικὸ
 παρὰ τὴν κάπως ἀγρία λάμ-
 ψι τῶν καταγάλανων ματιῶν
 του. Τὰ δόλχρουσα μαλλιά του
 πέφτουν ἀνακατεμένα γύρω
 στὸ κεφάλι του καὶ τὸ μόνο
 του ντύσιμο εἶναι ἕνα πέτσινο
 μαγιὼ μὲ μὰ * * *

Τὸ λευκὸ ἀγόρι σηκώνει
 τὴν κροσσώπινα τοῦ τυχοδιώ-
 κτη καὶ τὴν τσακίζει στὰ δύο
 ἑπάρκω στὸ γόνατό του σὰν
 σασιδάκι! Πετᾶει πέρα τὰ ἀ-
 χρηστα κομμάτια τῆς καὶ κυτ-
 τάζει θυμωμένα τὸν ἀντίπαλό
 του. Ἐκεῖνου τὸ χρῶμα γίνε-
 ται ἀπὸ κόκκινο μελανί. Ἄσ-
 πποσι ἀφροὶ λύσσας βγαίνουν
 ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Αὐτὸ πού ἔκανες θὰ τὸ
 πληρώσῃς μετὰ τὴ ζωὴ σου, πα-
 λιόσκυλο!, οὐολιάζει.

— Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος εἶ-
 ναι μοχθηρὸς καὶ ἀγριος!,
 μουγγρίζει τὸ ἀγόρι μετὰ
 περίεργη προφορά. Ὁ Κάλ
 τὸν διατάζει νὰ γυρίξῃ πίσω!
 Ἄν δὲν ὑποκοῦσῃ θὰ τιμωρη-
 θῆ σκληρὰ!

Ὁ Γκάρετ γίνεται πραγμα-
 τικὸ θηρίο ἀπὸ τὴ λύσσα.

— Ἐσεῖς μαῦροι βιαβόλοι!,
 βρυχᾶται ἀφρίζοντας. Πιά-
 στε τον καὶ μαιστιγώστε τον
 ἀμέσως, ὥσπου νὰ μὴ μείνῃ
 οὔτε μιά στάλα αἵματος μέσα
 στὸ ἄθλιο κορμί του!

Οἱ μαῦροι ὁμοῦν ἀμέσως
 ἐναντίον τοῦ ἀγοριου. Μὰ αὐ-
 τὸς πού ἔχει ὀνομάσει τὸν ἐ-
 αὐτό του Κάλ, ἀρπάζει τὸν
 Γκάρετ ἀπὸ τὰ ροῦχα μὲ τὰ
 δύο χέρια, τὸν σηκώνει ψηλά

πάνω από το κεφάλι του και τον τινάζει με τρομακτική δύναμη προς το μέρος των επιτιθεμένων!

Ο λευκός πέφτει επάνω στους άραπαδες και τους παρασέρνει κι' αυτούς στην πτώση του.

Ο Ντάμπο, ο νέγρος κολασσός αρχιεπιστάτης του τυχοδιώκτη Βάν Γκάρετ, πηδάει προς τα πλάγια εγκαίρως και σκλώνοντας την καρμπίνα του ισσημαδεύει το λευκό έγγυρι στην καρδιά. Μά, πριν να προλάβει να πυροβολήσει, μια μεγάλη καρύδα έρχεται από τον ουρανό και σκάει με πάταγο επάνω στο κεφάλι του.

— Αυτή την καρύδα στην κάνω δώρο για τα γενέθλιά σου!, άκούγεται μια τσιριχτή και άστεία φωνή ανάμεσα από των πράσινο θόλο των δέντρων.

Ο Ντάμπο παρατηρεί ό-λέγυρα μισοζαλισμένος. Το λευκό άγυρι όμως έχει πηδήξει σαν αίλουρος σ' ένα κλαδί κι' έχει γίνει άφαντο.

— Ποιός δαιμόνας μίλησε; βρυχάται. Άς ξετρυπώση τη μουσούδα του να τον εύχαριστήσω για το δώρο του!...

Ένα στριγγό και παράφωνο γέλιο σαν καμμιές γριάς μάγισσας άκούγεται. Τα φύλλα ενός δέντρου παραμερίζουν ξαφνικά και μια παρδαλή καρκακίξα με πελώριο άσπιείο ράμφος φτερουγίζει δυνατά στον έέρα κόνοντας δαιμονισμένη φασαρία.

Ο Ντάμπο πάγω στη λύσσα του πυροβολεί το πουλί,

μά το όπλο του είναι γεμισμένο με βλήμα κι' όχι με σκάγια κι' έτσι άστοχεί. Η κομμική φωνή ξανακούγεται τότε:

— Μανταλένα! Μωρή Μανταλένα! Έλα πίσω άμέσως και δέν άχω καμμιά όρεξι για κηδέεις!

Στ' αλήθεια, στο άκουσμα της φωνής ή καρκακίξα ξανακλώνεται στις φυλλωσιές και χάνεται. Όσο κι' αν ψάχνουν οι νέγροι και ό λυσσοσμένος Βάν Γκάρετ, δέν μπορούν ν' άνακαλύψουν ψυχή πουθενά γύρω. Ο τυχοδιώκτης φωνάζει στο τέλος άγρια:

— Έμπρός! Άρκετον και ρέ χάσαμε... Άς προχωρήσωμε και τα λέμε στον γυριεμό μ' αυτούς τους έξυπνους!

ΚΑΙ ΚΑΙ ΧΟΥΠ

ΑΠΟ ΑΡΚΕΤΗ ώρα ένα παράξενο ζευγάρι παρακολουθούσε το καρκακίξι του Βάν Γκάρετ. Ο ένας ήταν ό Κάλ, το λευκό παιδί της ζούγκλας, που πηδώντας με τεράστια άλματα ανάμεσα στις φυλλωσιές από το ένα δέντρο στο άλλο, άκολουθούσε τη συνοδεία χωρίς νά φαίνεται. Ο δεύτερος ήταν σκαρφαλωμένος στην πλάτη του Κάλ και σε κάθε πήδημα μαύρος τρόμος ζωγραφίζονταν στο...κάτω μέρος πρόσωπό του. Ήταν ένας μικροκαμωμένος πυγμαίος της φυλής Χαλά.

Πριν από ένέα χρόνια οι πολεμιστές της φυλής αυτής

είχαν άνασκαλύψει μες στη ζούγκλα ένα λευκό άγόρι όκτώ χρονών. Ήταν γυμνό, πεινασμένο και πληγωμένο άπό ένα βέλος που είχε καρφωθεί στον ώμο του. Μιά πυγμαία άνέλαιβε τότε νά τό μεγαλώση μαζί με τόν δικό της γυιό, τόν Χούπ.

Ό Κάλ έμεινε έξη χρόνια μαζί με τούς θετούς γονείς του. Όταν έφτασε δεκατεσσερων χρονών, τό ύψος του κόντευε νά είναι διπλάσιο άπό τών πιο μεγαλόσωμων πολεμιστών τής φυλής. Οί Χαλόα δέν μπορούσαν νά έχουν κοντά τους έναν τέτοιο γίγαντα — που έξακολουθούσε κιόλας νά ψηλώνη συνεχώς. Του έπλαν πώς έπρεπε νά φύγη άπό τό χωριό τους, μα άν ποτέ χρειαζόταν τή βοήθειά τους νά τήν ζητούσε χωρίς κανένα δισταγμό. Πραγματικά, ό γίγαντας άφησε τούς Χαλόα



Κάλ, ό Κύριος τής ζούγκλας

και γύρισε στη ζούγκλα. Μαζί του έφυγε και ό Χούπ, που είχε γίνει άχώριστος σύντροφός του άφού τούς μεγάλωσε ή ίδια μάνα. Αύτós λοιπόν, δηλαδή ό Χούπ — ήταν σκαρφωμένος στην πλάτη του Κάλ καθώς πηδούσε άπό δέντρο σέ δέντρο.

Ό Χούπ έχει ένα κωμικό κεφάλι περιέργου σχήματος. Πελώρια μάγουλα. Όλοστρόγγυλα μάτια και πεταχτά αυτιά, που στο δεξιό κρέμεται ένας χαλκάς. Ή προβιά που φοράει άντικαθιστά γι' αυτόν και τό πρωινό ντύσιμο και τό περιπάτου και τό έπίσημο. Στη μέση του κρέμεται ένα παράξενο όπλο, γνωστό ως «μπούμεραγκ». Είναι άπό σκληρό κέρατο κι έχει τό ιδίωμα όταν τό πετάς και δέν πετύχη τό στόχο του νά στρίβη στον άέρα και νά ξαναγυρίζη σ' έσένα για νά τό



Ό Χούπ χαμογελάει εύτυχισμένος για τή γροθιά που έφαγε!

ξοναιπετάξης! 'Ο Χούπ φοράει κι' ένα σαραβαλιασμένο ψηλό καπέλλο και δυό επίσημα λευκά μανικέτια στα γυμνά του χέρια. Μόνο ο Θεός ξέρει πού τὰ βρήκε ο άστέιος πυγμαίος και σε ποιόν ιερά-πόστολο θὰ άνήκαν κάποτε. Πάντως ο Χούπ είναι τρομερά περήφανος γι' αυτά και καμαρώνει σαν διάνος πού τὰ φοράει. Τέλος, τόν άστέιο πυγμαίο έχει ακολουθήσει από τὸ χωριό τῶν Χαλόα και ἡ Μανταλένα, ἡ έξημερωμένη καρακάξα του, πού συνήθως βρίσκεται καιβαλικομένη στὸν ὦμο του.

Κανείς δὲν έμαθε πὼς ο μι κρός Κάλ βρέθηκε έρημος στὴ ζούγκλα. Αὐτὸς ὁ ίδιος φαίνεται πὼς κάτι θυμάται από τὰ πρώτα του χρόνια και ὠρες - ὠρες τὸ πρόσωπό του



Μπέλλα, ἡ ὄμορφη λευκή.

παίρνει ένα ὕφος ὄνειροπόλο. Μὰ τοῦ παίρνεται γρήγορα και πρὸτὲ δὲν μιλάει γι' αὐτὸ τὸ θέμα...

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο ΚΑΛ, γυρνώντας στὸν άστέιο σύντροφό του μετὰ τὴν τιμωρία τοῦ Γικάρετ, λέει σοβαρά:

— Χούπ, σ' αὐχαριστῶ! Μοῦ έσκωσες τὴ ζωὴ πετώντας τὴν καρύδα στὸ κεφάλι τοῦ μαύρου γίγαντα.

'Ο Χούπ παίρνει ἠλίθιο ὕφος.

— Μὰ ἐγὼ δὲν τὴν πέταξα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσω!, διαμαρτύρεται. Εἶπα τὴν ἀλήθεια πὼς τοῦ τὴν έκανα δῶρο επειδὴ τὸν ...συμπάθησα!

'Ο Κάλ χαμογελάει. 'Αρπάζει τὸν Χούπ και τὸν καθίζει στὴν ράχι του.



'Ο Νάμπο σηκώνει τὴν καραμπίνα και πυροβολεί τὴν καρακάξα.

— Έμπρός, λέει. "Ας του δίνουμε γιατί έχω αφήσει και τη Μπέλλα από το πρωί και θ' άνησυχή..."

— Κι' έμένα οί... Χούλεις μου, φωνάζει, τρομομαγμένος ό Χούπ, θάνατι άπαρηγόρητες που λείπω τόσες ώρες! "Έχω από προχτές να φάω σφαλιάρα από τις άγαπημένες μου και κοντεύω να ρέσω!

Ο Κάλ μαζί με τό έξωφρενικό φορτίο του πηδώντας από δέντρο σε δέντρο, δέν άργεί να φτάσει στην κατασκήνωσί τους.

Μά φθάνοντας στην σπηλιά τους, στην όχθη του ποταμού τά μάτια του γεμίζουν άνησυχία. "Η νεκρική σιωπή που άπλώνεται γύρω τους του φέρνει κακά προαίσθήματα.

— Μπέλλα!, φωνάζει τρομομαγμένος. Μπέλλασα!...

Δέν παίρνει καμμιά άπάντησι. Ο Χούπ που στέκει πίσω του τόν σκουτάει στον ώμο.

— Πιο σιγά κύριος!, του κόνει δισαρεσθημένος. Μπορεί οί... Χούλεις μου να κοιμώνται και να με δλέπουν ότόν ύπνο τους! Τι άγριοφωνάρες είναι αυτές;

Τό πρόσωπο όμως του λευκού άγοριού παραμένει σοβαρό και άνήσυχο.

— Η Μπέλλα δέν βρίσκεται εδώ!, μουρμουρίζει. Ούτε και η Χούλα! Και δέν μ' άρέσει καθόλου αυτό...

— Λες να βρήκαν τίποτα μυστήριους και να μάς παρατήσανε; ξεφωνίζει ό Χούπ κατατρομαγμένος. Και καλά, έ-

σύ χάνεις μιá γυναίκα. Άμ' έγώ που χάνω... τρείς;...

Ο Κάλ τρέχει γύρω - γύρω στην όχθη του ποταμού και στο τέλος άνακαλύπτει τά ίχνη των δυό γυναικών. Σ' ένα σημείο τά χόρτα είναι σπασμένα και τσαλαπατημένα σαν να έχη γίνει κάποια τάλη. Κι' εκεί πέρα ό Κάλ άνακαλύπτει κι' ένα λευκό κουρελάκι που άναγνωρίζει πώς είναι από τό πουκάμισό της Μπέλλα. Τά μάτια του δείχνουν τρομερή άγωνία.

— Έδώ!, φωνάζει. Κύττα ξε! Πατήματα από άντρικές μπότες! Χούπ, τίς πήρανε! Τίς άπήγαγαν! Ποιός όμως, και γιατί; Τι θέλουν από τη Μπέλλα; Άσφαλώς ή ζωή της θα βλάσκεται σε τρομερό κινδυνο!

Και ό Κάλ τρέχει προς τη ζυγυκλα. Ο Χούπ άνοίγει όσο μπορεί περισσότερο τά μικρά ποδαράκια του για να τόν φτάσει.

— Έλα, μωρή Μανταλένα!, λέει στην καρκαζία του που ξαφνιαζεται και φτερουγίζει πάνω από τό κεφάλι του "Έλα να ψάξωμε για τη μίς Μπέλλα που σου δίνει και... κεχρί!

ΜΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΧΟΥΛΑ



Α ΠΡΕΠΕΙ ό άναγνώστης να μάθη ποιá είναι αυτά τά δυό πρόσωπα για τά όποία μιλούν συνεχώς οι ήρωές μας.

Η Μπέλλα Ρέυνολντς, κόρη του διασήμου έξερευνητού

Ρεύολντς, κληρονόμησε από τον πατέρα της μαζί με την τεράστια περιουσία του κι' έναν χάρτη μιάς άγνωστης περιοχής τής Μαύρης Ήπειρου. Τόν χάρτη αυτόν τον είχε φτιάξει ο ίδιος ο Ρεύολντς. Πίστευε πως στην περιοχή αυτή ήπληρχε κάποια πανάρχαια πολιτεία και τὸ όνειρό του ήταν νά τήν ανακαλύψει. Καθώς όμως πέθανε πριν προλάβει νά εκπληρώσει τὸ όνειρό του, ανέλαβε νά τὸ έκτελέσει ή κόρη του Μπέλλα. Διωργάνωσε μιά άποστολή και ξεκίνησε για τήν Ἀφρική. Μά εκεί, όταν έφτασε στα ένδοτερα, ή συνοδεία έπρεσε σέ μιά ένεδρα άγριαν και έξολοθρεύτηκε. Τήν Μπέλλα τήν έσωσε ως έκ θαύματος ή πελώρια νέγρα ύπηρετριά της ή Χούλα. Ἡ Χούλα είχε άρπάξει τήν Μπέλλα και είχε καταφέρει νά τρυπήσει μαζί της στή φουντωτή φυλλωσιά ένός θάμνου, ξεφεύγοντας τήν προσοχή τών άγρίων. Έτσι, μερικές μέρες άργότερα και ένώ περιπλανιόνταν χωρίς νά ξέρουν πού πηγαίνουν, τics άνακάλυψε μέσ στη ζούγκλα ο Κάλ.

Τὸ μυστηριώδες λευκό άγόρι έμεινε μαγεμένο από τήν όμορφιά τής Μπέλλα. Κι' έέκεναι όμως μαγευτική γρήγορα από τήν όμορφιά του Κάλ κι' άποφάσισε νά μείνει για πάντα μαζί του. Φυσικά και ή ύπηρετριά της πού τή λάτρευε δέν δέχτηκε νά τήν άποχωριστή. Τὸ γεγονός αυτό τὸ πανηγύρισε ο Χούπ πού

ένοικωσε κεραυνοβόλα άγάπη για τήν πελώρια Χούλα, έπειδή — όπως έλεγε — μόνη της έκανε για ...τρεις γυναίκες τής φυλής του με τὸ ύψος της! Γι' αυτό τής μιλούσε πάντα σαν νά μὴν ήταν μιά αλλά... τρεις!, και καθώς ήταν και τρομερή φαγοῦ τής κουβαλούσε φαγητά και φρούτα για μιά διμοιρία!

Ἡ Χούλα όμως παρά τics προετοιμήσεις του τόν εύρισκε άνυπόφορο και δέν έχανε εύκαιρία νά τόν άρχισή στις καρπαζίες. Μά κατά περίεργο τρόπο, κάθε φορά πού έτρωγε τέτοια καρπαζιά έκανε τόν θαυμασμό του Χούπ νά μεγαλώνει. Μελαγχολούσε μάλιστα, όταν είχε καιρό νά αισθανθῆ τὸ πελώριο χέρι τής άγαπημένης του και τού κοβόταν ή δρεξη!

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

ΜΑ ΤΙ ΕΙΧΕ συμβή στις δυό γυναίκες; Μιά ώρα μετά πού τὸ λευκό άγόρι με τόν κωμικό φίλο του ξεκίνησαν για κυνήγι, ή νεαρή άμερικανίδα μαζί με τή νέγρα ύπηρετριά της έβγαζαν από τὸ ποτάμι πού είχαν πάρει τὸ μπάνιο τους. Μόλις ντύθηκαν κι' άνέβηκαν στή βραχώδη όχθη τής σπηλιάς τους, βρέθηκαν μπροστά σέ δυό λευκούς. Ὁ ένας ήταν σωματώδης και ψηλός με πρόσωπο χοντρό και κτηνώδες. Ὁ άλλος πολύ λεπτότερος και πιό κοντός, αλλά μέσα στο βάθος τών ματιών του έλαμπε μιά φλόγα κακί-

ος. Μόλις είδε τις δυο γυναίκες τὰ χείλη του άνοιξαν σ' ένα ύπουλο χαμόγελο.

Ή Μπέλλα, που μήνες όλο κληρους τώρα μαζί με τον Κάλ δέν είχε δὴ ούτε έναν άνθρωπο μέσα σ' εκείνη τὴν άγρια ζούγκλα, τρόμαξε και κάπνισφιξε τὴν καρδιά της.

— Μπά! Μπά! Μπά!, φώναξε ό πιό λεπτός από τους δυο ξένους. Τι βλέπω! Το μέρος λοιπόν εδῶ θγάζει και νεραϊδες! Μις Ρέινολντς, λέγομαι Φίλ Τάσμαν. Νά σάς συστήσω από δῶ και τον φίλο μου Μπίλ Ρέντον...

Ή νέα έκανε μιὰ τρομαγμένη κίνηση. Τὰ μάτια της έλασψων έκπληκτα.

— Πῶς ξέρετε τ' όνομά μου, κύριε; μουρμούρισε με άπορία.

— Διάβολε!, φώναξε ό Τά



Τό «Μπούμερανγκ» έρχεται και χτυπάει κατακέφαλα τον Χούπ!



Ή γροθιά του Κάλ χτυπάει με δύναμη τὸ λευκό.

σμαν γελώντας. "Όλος ό κόσμος έχει γεμίσει από τὴ φωτογραφία σας, μις Μπέλλα, καθώς άγυατε για τὴν Άφρική και από τότε δέν ξαναβρέθηκε ούτε ένα τόσο δά σημάδακι σας! "Όλες οι έφημερίδες δημοσιεύουν τὴ μεγάλη προσφορά του θείου σας Άντυ Ρέινολντς..

— Προσφορά;

— Άκριβῶς. Δίνει διακόσες χιλιάδες δολάρια σε όποιον καταφέρει νά σας ανακαλύψει και νά σας οδηγήσει σ' αυτόν ζωντανή ή έκαστό χιλιάδες σε όποιον του δώσει πολύτιμες πληροφορίες για τὴν τύχη σας!

Ό σύντροφος του Τάσμαν, που όμως φαίνεται δέν είχε γνωρίσει κι' αυτός από τὴν άρχή τις δυο γυναίκες, φάνηκε νά ένθουσιάζεται. Το κτηνώδες πρόσωπό του καθρέφτισε ζωηρή συγκίνηση.

— Διακόσα χιλιάρικα!, ξεφώνισε με ένθουσιασμό. Δηλαδή, Φίλ, είναι σὰ νὰ βγήκαν ξαφνικά μπροστά μας μέσα ἀπὸ τὸ ποτάμι, διακόσα χιλιάρικα!

— Ἀκρίδῶς, Μπίλ!

Ἡ Μπέλλα γέλασε ἀνήσυχτα.

— Κύριοι, μουρμούρισε, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ γυρίσω πιά στὴν Ἀμερική. Ἄν θέλετε μόνο μπορῶ νὰ σὰς ὑπογράψω ἕνα σημεῖωμα γιὰ τὸν θεῖο μου, πὺ φαντάζομαι νὰ σὰς χρησιμεύσει ἀρκετά. Θὰ τὸν βγάλη κι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία του...

— Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ τὸ πολὺ νὰ μὰς ἀφήσει κέρδος ἑκατὸ χιλιάρικα, ἀλλὰ καὶ ζημία ἄλλα ἑκατὸ!, φώναξε εὐθυμα ὁ Φίλ Τάσμαν. Γι' αὐτὸ θὰ μὰς ἀκολουθήσετε εἴτε τὸ θέλετε εἴτε ὄχι!



Οἱ μαῦροι κυκλώνουν τὴ χοντρή Χούλα.



Ὁ γορίλλας ἀφίνει ξαφνικά μιὰ τρομερὴ κραυγή...

Ὁ σύντροφός του γέλασε χοντρά.

— Δηλαδή ἄν. βροῦμε αὐτὸ πὺ ψάχνουμε, μοῦγγρισε βραχνά, δὲν θὰ μὰς χρειάζονται πιά τὰ διακόσια χιλιάρικὰ σου!... Ἄν δὲν τὸ βροῦμε ὅμως, τουλάχιστον νὰ βγάλουμε ...τὰ ἔξοδά μας!

Μέσα στὰ μάτια τῶν δυὸ αὐτῶν πολλαπλοῦσιν ἡ ἀπληστία ἔλαμπε ὀλοκάθαρα, πὺ ἡ Μπέλλα κατάλαβε πὺς δὲν εἶχε καμμιά ἐλπίδα νὰ τοὺς συγκινήσει. Ἄρπαξε λοιπὸν ξαφνικά ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ νέγρα συντρόφισσά της καὶ γυρνώντας ρίχθηκε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν της πρὸς τὸ ποτάμι. Οἱ δυὸ τυχοδιώκτες μὲ ἄγριες φωνὲς πετάχθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ τῖς κυνηγοῦν. Τῖς ἔφτασαν λίγο πρὶν ἡ Μπέλλα πατήση στὴν ὄχθη.

“Αν πηδούσε στο ποτάμι δεν θα μπορούσε πιά κανείς να τη φτάσει γιατί η κοπέλλα με το αγαθμιασμένο σώμα ήταν πρωταθλήτρια της κολυμβήσεως στην πατρίδα της.

“Όταν είδε ότι δεν προλάβαινε να ξεφύγει, τράβηξε το μαχαίρι της από τη θήκη της μέσης της και γύρισε να αντιμέτωπηση τον Τάσμαν. Μά εκείνος ήταν πιο δυνατός. Την άγρια πάλη που άρχισε άναμεσα στους δυο άντρες και τις δυο γυναίκες, την κέρδισαν οι πρώτοι. Η Μπέλλα και η Χούλα άντιστάθησαν όσο μπόρεσαν μα άναγκάστηκαν στο τέλος να ύποκύψουν. Υπό την άπειλή των όπλων των δυο τυχοδιωκτών προχώρησαν προς το έσωτερικό της παρθένας ζούγκλας...

ΤΑ ΙΧΝΗ ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ

Ο ΚΑΛ και ο Χούπ τρέχουν άκόμα μες στη ζούγκλα. Το λευκό άγόρι παρακολουθεί τα ίχνη που έχουν αφήσει στο πέραςμά τους οι άπαγωγείς της όμορφης Μπέλλας και της νέγρας συντρόφισσάς της.

“Ο άστεύος Χούπ με δυσκολία πάντα φθάνει τον φίλο του και είναι ιδρωμένος και λαχανιασμένος. Παρά το λαχνασμά του όμως τραγουδάει συνέχεια άπαρηγόρητος ένα τραγουδάκι: «Μας τις πήραν και πάν, πάν μανούλα μ' πάν!».

“Η κωμική καρακάξα που φτερουγίζει πλάι του με πο-

λύ μεγάλη φασαρία, αφήνει κάθε τόσο ένα κρώξιμο που μοιάζει σαν γέλιο γριάς μάγισσας.

— Γιατί γελάς, μωρή Μανταλένα; της λέει ο πυγμαίος ευσαρσημένος. Μήπως είναι καλύτερη ή δική σου φωνή που μοιάζει σαν χαλασμένη καρνα; Για τραγουδήσε το έσυ να σ' άκούσω, ...έξυπνο-πούλι μου!

“Άναγκάζεται όμως ξαφνικά να σταματήσει τη φλυαρία του γιατί έτσι όπως τρέχει σκοντάφτει ξαφνικά επάνω σ' ένα εμπόδιο που δεν είναι άλλο παρά ο Κάλ, το παιδί της ζούγκλας.

— Τι έπαθες και σταμάτησες, μάτια μου; του λέει ο Χούπ παραξενεμένος. Φούσκωσε ή σπλήνη σου μήπως;

“Έχουν φτάσει πάλι σ' ένα στρίψιμο του ποταμού και το νερό κατρακυλάει κελαιύζοντας μπροστά στα πόδια τους.

— Κύτταξε εκεί!, λέει ο Κάλ στον φίλο του. Αυτή η χαρακτηριστικά επάνω στην άμμο είναι από την καρίνα μιάς πιρόγας! Οί άπαγωγείς μαζί με τη Μπέλλα και τη Χούλα, μπήκαν μέσα σ' αυτήν!

— “Α, τους άτιμους!, τσιρίζει ο Χούπ, άγανακτισμένος καθώς η Μανταλένα έρχεται και σκαρφάλλνει στον ώμο του. Ξέρεις τ' είναι μιά ρωματική βαρκαδά στα ποτάμι; Κίνδυνος θάνατος! Πάει! Μας τα φάγανε τα κοριτσια! Πρέπει τώρα έμεις να βρούμε ένα κόττερο και να

τους πάρουμε από πίσω! Μόνο έτσι θα κλέψουμε το κομμάτι μίας και θα μάς αγαπήσουν πάλι!

‘Ο Κάλ δὲν τὸν προσέχει. Είναι ἀπαρηγόρητος καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του μὲ ἀνημπορη λύσσα.

— Ξέρεις τί σημαίνει αὐτό; μουρμουρίζει μὲ ἀπογοήτευσι. Σημαίνει πὼς χάσαμε τὰ ἴχνη τους! Δὲν μπορούμε νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε πιά! Δὲν ξέρομε ἀν διευθύνθηκαν ἀντίθετα ἢ ἀκολούθησαν τὸ ρεύμα. Θεέ μου... Τί θὰ κάνωμε τώρα;

— Νὰ σοὺ πῶ!, τοῦ λέει ὁ Χούπ θριαμβευτικὰ καὶ σηκώνει ἀπὰ κάτω μιὰ μικρὴ πλατειὰ πέτρα. Θὰ τὸ ριξωμε στὴν τύχη ἀπὸ ποιά μεριά πῆγανε καὶ θὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε. “Ἐννοια σου κι’ ὁ



Οἱ δύο λευκοὶ κακούργοι πυροβολοῦν τὸ γορίλλα.



Τὸ βάζει στὰ πόδια μὲ τὴν καρακάξα ξοπίσω του.

Θεὸς θὰ φανερώσῃ τὴν ἀδικία!

Καὶ φτύνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μερικὰ τὴν πέτρα του ρωτᾷε σοβαρά:

— Φτυσμένο ἢ ἄφτυστο;

Ἡ Μανταλένα βγάζει ἓνα δυνατὸ παράφωνο κρῶξιμο σὰ νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴ βλακεία τοῦ ἀφεντικοῦ της. ‘Ο Κάλ σφίγγει τὸ ξανθὸ του κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δύο χέρια καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του βγαίνουν αὐθόρμητα κάτι παράξενα λόγια σὲ μιὰ γλῶσσα ποῦ ὁ Χούπ δὲν τὴν καταλαβαίνει.

— Πάει κι’ αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους!, μουρμουρίζει ὁ ἀστεῖος πυγμαῖος. “Ἐγὼ ἔχασα τρεῖς ὀλόκληρες Χούλες κι’ ὅμως διατηρῶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου! Αἶ, μωρὴ Μανταλένα, καὶ θὰ σοὺ βρῶ

κι' έσένα έναν ...καρακάξο, για να μη γέρνω από τον άριστο έργο μου γιατί άρχισες να βαρσαίνεις!

— Όλα αυτά που συμβαίνουν σήμερα είναι πολύ παράξενα!, μουρμουρίζει την ίδια ώρα ο Κάλ. Για μήνες όλοκληρους δέν είχε πατήσει το πόδι του άνθρωπος σ' αυτό το μέρος της ζούγκλας, και σήμερα που συναντήσαμε το πρωί εκείνον τον άπαίσιο τυχοδιώκτη, πέρασαν ταυτόχρονα κι' άλλοι δυό από δω όπως φαίνεται, από τα πατήματά τους...

Ξαφνικά, ο Κάλ σωμαίνει και μιιά θριαμβευτική φλόγα χοροπηδάει στα μάτια του. Ο Χούπ που μ' όλη τη βλακεία του το παρατηρεί αυτό, λέει στη Μανταλένα:

— Σώπα και τούρθε η Θεία Φώτισις!



‘Ο κωμικός Χούπ ρίχνει «φτυσμένο ή άφτυστο»!



‘Η Μπέλλα τράβηξε το μαχαίρι της, έτοιμη να έπιτεθής.

— Χούπ!, φωνάζει το παιδί της ζούγκλας. Ουμμάμα! Ότι όλο το πρωί εκείνος ο τερατώδης άνθρωπος φώναζε στους καύρους του να κάνουν γρήγορα γιατί έπρεπε να φτάσουν πρώτοι!

— Μπορεί να έχουν άγωνες για το πρωτάθλημα Βορειοδυτικών... ζουγκλών!, παραδέχεται ο άστεϊός πυγμαίος.

— Αυτό θα πής, συνεχίζει ο Κάλ χωρίς να του δίνει σημασία, πώς μπορεί οι άπαγωγείς της Μπέλλας και της Χούλας να είναι αυτοί που φοβόταν αυτός ο άνθρωπος μην τον προλάβουν...

— Και παρ' όλη τη διασύνη τους είχαν τό νού τους και στα κορίτσια οι άλητήρι-οι!, λέει ο Χούπ. Έ και να πέση κανείς τους στα χέρια μου! Θα τον καρπαζώνω ώ-

σπου να φωνάξη ήμαρτον!

Η άγωνία και πάλι διαδέχεται τη χαρά στο βλέμμα του παιδιού της ζούγκλας.

— Κι' έν όλα αυτά που σκέπτομαι δέν είναι σωστά; μουρμουρίζει. Κι' άν ή παρουσία των δυο άπαγωγών την ίδια μέρα δέν είναι παρά μία άπλή σύμπτωσης κι' έγώ άκολουθήσω τους άλλους; Τότε δέν θα ξανάβρω ποτέ πια την Μπέλλα που ποιάς ξέρει τι τρομερό κίνδυνο να διατρέχη...

— Ολο για τη Μπέλλα του κλαψουρίζει, λέει δυσχερήςστημένος ο άστεϊος πυγμαίος, και για τις Χούλες μου δέν του καίγεται καιρόφακι! Για κάμε μία άναγνωριστική πτήση μαρη Μανταλένα, έδώ γύρω μήπως δής εκείνον τον θεσπέσιον φίογκο που έχου οι άγαπημένες μου στο κεφάλι κι' έλα να μου πής!

Μ' αυτά τα λόγια άρπάζει την καρκαξία και την πετάει στον άέρα. Πραγματικά τό κωμικό πουλι ρίχεται κράζοντας παράφωνα πρός τη μεριά της ζούγκλας και εξαφανίζεται. Τότε ο Χούπ γυρίζει και βλέπει έκπληκτος τον φίλο του να άπομαικρύνεται σιγά - σιγά πρός μία συστάδα δέντρων.

— Έ, άγοράκι!, του φωνάζει με τρόμο. Δέν σου φαίνεται ότι κάτι ξέχασες;

— Μείνε εκεί που είσαι και περιμένε με, Χούπ!, του λέει ο Κάλ με παράξενη φωνή. Θα γυρίσω!

Και με τα λόγια αυτά χάνε

ται πίσω από τα δέντρα. Ό άστεϊος πυγμαίος κυττάζει την άγρια και μεγαλόπρεπη έσημιά που τον τριγυρίζει και μνηολογεί:

— Και δέν έχω και τράπουλα νάρριχνα καιμιά πασιέντσα τουλάχιστον!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ προχωρεί για λίγο ανάμεσα στα φουντωτά δέντρα και ύστερα στέκεται. Γονατίζει κάτω στη γη, σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του και κλείνει τα μάτια. Τό πρόσωπό του έχει μία τρομερή έκφραση αυτή τη στιγμή. Οί φλέβες του λαιμού του φουσκώνου σιγά - σιγά και φαίνεται να καταβάλλει κάποις τεράστια ψυχική προσπάθεια. Μά για να καταλάβη ο άναγνώστης τι προσπαθεί να πετύχη ο Κάλ, πρέπει να γυρίσωμε μερικά χρόνια πίσω.

Την έποχή που τό λευκό άγόρι με τό γιγάντιο παράστημα έφυγε από τους πυγμαίους μαζι με τον Χούπ, περιπλανήθηκε σε πολλές μακρινές και άγνωστες περιοχές, ψάχνοντας για κάτι που ποτέ δέν είπε στον κωμικό φίλο του τι ήταν, αλλά και που ποτέ δέν κατάφερε να τό βρή...

Σε μία από αυτές τις περιπλανήσεις του συνάντησε σε μία σπηλιά έναν μυστηριώδη και σκελετωμένον άσκητή, που, όπως έμπιστευθήκε

στό λευκό παιδί, ζούσε εκεί από το βάθος των αιώνων και θα ζούσε άκόμα ως το τέλος τους!... Ο άνθρωπος αυτός αντιπροσώπευε Το — Πνεύμα — Της — Υπεράτατης — Σοφίας. Τίποτε δεν υπήρχε κρυφό από τα μάτια του όσο μακριά κι' αν συνέβαινε αυτό.

Ο σοφός και άγιος άσκητής διάβασε μιιά καθαρή καρδιά μέσα από τα καταγάλανα μάτια του Κάλ και αποφάσισε γι' αυτό να βοηθήσει το νέο και να τον διδάξει πολλά χρήσιμα πράγματα. Κι' αλήθεια ο γυιός της ζούγκλας έμεινε έναν δλόκλιπρο χρόνο κοντά του ηγαίνοντας κάθε πρωί στη σπηλιά του γέρου χωρίς να πη τίποτα στον Χούπι γιατί Έκείνος τó είχε άπαγαρεύσει.

Μέσα σ' αυτό τó χρόνο, ó Κάλ έμαθε πολλά άνεκτίμητα πράγματα για τόν δόλο τών ανθρώπων και για τες παγίδες που είναι άνοιχτες σέ κάθε μας βήμα. Την ήμέρα που χωρίστηκαν για πάντα, αυτός που ήταν Το — Πνεύμα — Της — Υπεράτατης — Σοφίας, τού είπε:

— Άν ποτέ χρειαστής τη βοήθειά μου, νεαρέ μου φίλε, με σέ τρομάξει ή άπόστασις που θα μάς χωρίζη... Γονάτισε, σταύρωσε τὰ χέρια και συγκέντρωσε τη σκέψι σου σ' έμένα... Προσπάθησε να φέρης έμπρός στα μάτια σου τó πρόσωπό μου. Μόλις τὰ καταφέρεις, έγω θ' άκούσω τή φωνή σου όπου κι' αν βρί-

σκεσαι και θ' άπαντήσω στην έρώτησή σου... Και τώρα, έχε γειά, μικρέ μου φίλε με την άγνή καρδιά, και ó δρόμος τής ζωής σου νάναι εύλογημένος!....

Δυό χρόνια έχουν περάσει από τότε σχεδόν, και τó λευκό άγόρι τών παρθένων δασών ποτέ δεν σκέφτηκε να ένοχλήσει τόν άγιο άσκητή στο μακρυνό έρημητηριό του, μ' όλο που πολλές φορές βρέθηκε σέ δύσκολη θέση. Τώρα όμως που ó κίνδυνος τού θανάτου άπει λούσε όχι αυτόν αλλά τó προσφιλέστερό του πλάσμα στον κόσμο, την όμορφη Μπέλλα, άποφάσισε να τó κάνει.

Μέσα σέ μιιά τρομερή ψυχική υπερένταση, προσπαθεί να φέρη στη μνήμη του κάθε λεπτομέρεια τής σκελετωμένης μορφής τού Γέρου. Τα δυό χρόνια που έχουν περάσει από τότε τόν δυσκολεύουν σ' αυτή του την προσπάθεια. Σι γά - σιγά όμως αρχίζει να θυμάται... Μιά - μιιά έρχονται στο νού του οι βαθιές χαρακτηρισίες που οι αιώνες έχουν χαχάξει πάνω στο ξεραμένο δέρμα τού άσκητή. Για μιιά στιγμή τού φαίνεται πώς τόν βλάπτει ολοζώντανο μπροστά του και κάτι άνεξήγητο τόν σπρώχνει ν' άνοιξη τὰ μάτια του.

Πολύχρωμοι καπνοί στροβιλίζονται έμπρός του εκεί που πριν λίγο δεν ήταν παρά οι άγριοι φουντωτοί θάμνοι. Άνάμεσα από τούς καπνούς αυτούς τόν κυττάζει τó σκελετωμένο κεφάλι τού Γέρου

με τὰ καταχωνιασμένα στὶς κόγχες τοὺς μάτια. Ἡ φωνή του ἀκούγεται βαθεῖα ἀπόκοσμη σὰν νὰ φτάση ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμο:

— Ὡστε δὲν με ξέχασες μικρέ μου φίλε με τὴν ἀγνή καρδιά! Βλέπω πὼς ἔγινες σωστός ἀντρας πιά!... Τὸ κορμὶ σου εἶναι δεμένο με ἀτσάλενιες ἴνες κι' ἔχεις ἀκόμα καθαρή τὴν ψυχὴ σου, διαφορετικὰ ἢ φωνὴ σου δὲν θὰ ἔφτανε ὡς ἐμένα. Τί ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσης;

— Δάσκαλε, μουρμουρίζει με συγκίνησι καὶ δέος τὸ λευκὸ ἀγόρι, ἐσὺ ποῦ ἡ σκέψι σου καθρεφτίζει τὸ— Πνεῦμα— Τῆς— Ὑπέρτατης— Σοφίας, βοήθησέ με! Βρίσκομαι βυθισμένος σ' ἕνα κυκλῶνα ἀπὸ κακίες ποὺ ἔφεραν μαζί τους στὴν πράσινη πατρίδα μου ἀνθρωποὶ ποῦ τὸ δέριμα τους ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ δικοῦ μου... Βασανίζουν σκληρὰ τοὺς δυστυχισμένους μαύρους... Σκοτώνουν ἀνυπεράσπιστα ζῶα ὄχι γιὰ νὰ χαρτάσουν τὸ κρέας τους ἀλλὰ μόνο ἀπὸ σαδισμό... Ἀπήγαγαν τὴν κοπέλλα με τὴ μορφή ἀγγέλου, ποῦ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς καρδιάς μου εἶναι δικό της... Ὁδήγησέ με τί νὰ κάνω Πνεῦμα— Τῆς— Ὑπέρτατης— Σοφίας...

— Βλέπω ἕναν τεράστιο μαγνήτη, μικρέ μου φίλε!, ἀποκρίνεται τρεμουλιαστὴ ἢ φωνὴ τοῦ Γέρου. Ἐναν μαγνήτη ποῦ σκορπίζει πολυχρωμὲς λάμψεις καὶ φωτεινὲς ἀταύγειες καὶ ποῦ ἔχει τὴ

δύναμι νὰ τραβᾷ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἡ καρδιά τους εἶναι γεμάτη ἀπληστία!

— Πολύτιμα πετράδια!, μουρμουρίζει μ' ἕνα ρίγος ὁ Κάλ.

— Naί, πολύτιμα πετράδια! Διαμάντια καὶ ζαφείρια καὶ σμαράγδια... Καὶ βλέπω γύρω τους, μικρέ μου φίλε ξαστριασμένους σκελετοὺς ἀνθρώπων με ἀπλωμένα ἀκόμα τὰ χέρια τους πρὸς τὸν θάνασιμο μαγνήτη! Μαῦρα κοράκια φτερουγίζουν ἀπὸ πάνω τους καὶ ἡ ἀπληστία ποῦ τραβηγμένη ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὴ δύναμι τους τοὺς ὠδήγησε στὸ χαμό, δὲν ζῆ πιά οὔτε αὐτῆ. Τίποτα δὲν ζῆ ἐκεῖ πέρα παιδί μου, γιὰτί ὁ μεγάλος μαγνήτης με τίς ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις, βρίσκεται κλεισμένος μέσα στὸ Βασίλειο τοῦ θανάτου!

— Ἐχω ἀκουστὰ γιὰ ἕναν καταραμένο θησαυρὸ ποῦ πολλοὶ ἔψαξαν νὰ τὸν βροῦν χωρὶς κανεὶς τους νὰ γυρίση πίσω!, μουρμουρίζει με δέος ὁ Κάλ. Πίσω ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ καταρράκτες!...

— Naί, πίσω ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ καταρράκτες ἀπλώνεται τὸ Βασίλειο τοῦ θανάτου!, ξαναλέει τρεμάμενη ἢ φωνὴ τοῦ Γέρου. Πρόσεξε, μικρέ μου φίλε, γιὰτί τώρα ἕνας ἄλλος μαγνήτης ὑπάρχει, ποῦ θὰ τραβήξῃ κι' ἐσένα πρὸς τὰ ἐκεῖ... Ἐνας μαγνήτης ποῦ ἔχει ὀλόμαυρα μάτια καὶ μαλλιά σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα!...

— Ἡ Μπέλλα!, ψιθυρίζει

ὁ Κάλ καὶ κρύος ἰδρώτας τρέχει στὸ ὤρασιό του πρόσωπο.

— Αὐτὴ μοιρμουρίζει. Τὸ Γινεῦμα — Τῆς — Ὑπέρτατης — Σοφίας. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, παιδί μου, ἡ γῆ σκορπίζει ἀόρατες ἀναθυμιάσεις πού τὸ ἀγκάλιασμά τους εἶναι θανατηφόρο!... Ἔχε τὸ νοῦ σου, μικρὸ μου φίλε.. καὶ καλὴ τύχη...

Οἱ πολύχρωμοι καπνοὶ ἀρχίζουν νὰ ξεφτάνε μπρὸς στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας καὶ τὸ σκελετωμένο ἀσκητικὸ πρόσωπο γίνεται ἕνας ἀδιόρατος ἀχνὸς πού τὸν διαλύει μιὰ ἀνάλαφρη πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

Ὁ Κάλ μένει ἀκίμητος σὸν

μιαρμαρωμένος γιὰ μερικὲς στιγμὲς. ἀκόμα καὶ ὕστερα σηκώνεται καὶ σιγὰ - σιγὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος πού τὸν περιμένει ὁ Χοῦπ.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤῶΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤῶΝ

Ο ΛΟΚΛΗΡΗ τὴν ὑπόλοιπη μέρα καθὼς καὶ τὴν ἐπομένη τὴν ἔχουν περάσει βαδίζοντας μέσα σὲ ἀπάτητες περιοχὲς πού σὲ κάθε βῆμα τους ἐνεδρεῖ ὁ θάνατος μὲ τὴ μορφή ἐνὸς φοβεροῦ θηρίου ἢ ἐνὸς δηλητηριασμένου ἔρπετου πού ἀναδεύεται ἀνάμεσα στὰ πόδια τους. Οἱ δυὸ σληροὶ τυχοδιώ-



Μιὰ γέριχη μορφή κάνει τότε τὴν ἐμφάνισί της



“Ένας πελώριος γορίλλας τούς κλείνει το δρόμο.

κτες πηγαίνουν πίσω από τις γυναίκες που τις έχουν μπροστά για να μπορούν να τις επιβλέπουν.

“Η Μπέλλα βαδίζει άφοβα. Περιμένει να βρη την κατάλληλη στιγμή για να το σκάσει από τους άπαγωγείς τους. Μά αυτοί την προσέχουν άγρυπνα.

Πλησιάζει το βράδυ και τα μάτια του Τάισμαν φανερώνουν ικανοποίησι αλλά και άνυπομονησία.

— Βαδίζομε καλά!, λέει εύχαιρησθημένος. “Έχομε περάσει έξη καταρράκτες στη σειρά...

Ξαφνικά η Χούλα βγάζει μιιά τρομερή φωνή φρίκης. Οί φυλλωσιές ενός πελώριου θά-

μιου έχουν παραμεριστή άπότομαι κι’ έμπρός τους στέκει ένας τερατώδης γορίλλας που το ύψος του ζυγώνει τα τρία μέτρα. Χτυπάει τα χαλύβδινα στήθη του με τις τιτάνιες γροθιές του και όλόκληρη η ζούγκλα άντηχεί άπό αυτό το χτήπημα.

Οί δυο τυχοδιώκτες βλαστημούν άγρια και τραιβούν τα άπλα τους που είναι κρεμασμένα στους ώμους των. “Όλη τους η προσοχή είναι τώρα στραμμένη προς το φοβερό θηριο και η Μπέλλα το βλέπει αυτό και τα μάτια της άστράφτουν.

— “Ελα!, φωνάζει σπή Χούλα και την άρπάζει άπό το χέρι και ρίχνονται προς

τή ζούγκλα.

‘Ο Μπίλ Ρέντον τις αντιλαμβάνεται καθώς ξεκινοῦν και ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του κάνει νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος τους γιὰ νὰ τις πυροβολήσῃ. Μὰ ὁ πελώριος γορίλλας κάνει ἕνα πήδημα ἐμπρὸς καὶ μπουγκρίζει ἄγρια ἀναγκάζοντας τὸν τυχοδιώκτη νὰ στραφῇ πάλι με τρόπο πρὸς τὸ μέρος του. ‘Ο Τάσιμαν ἀπὸ δίπλα του πυροβολεῖ κι’ ἐκείνος τὸν μιμεῖται. Τὸ τέρας βγάζει ἕνα φοβερὸ οὐρλιαχτὸ ἀλλὰ δὲν πέφτει. Ἀντιβῆται ὀρμάει ἐναντὶ ο ν τους με μεγαλύτερη μανία καὶ οἱ δυὸ σύντροφοι ἀναγκάζονται νὰ πυροβολήσουν γιὰ δευτέρα φορά.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ Μπέλλα καὶ ἡ νέγρα συντρόφισσά της ἔχουν χαθῆ ἀνάμεσα στὴ πυκνὴ βλάστησι.

Οὔτε κι’ αὐτὲς οἱ ἴδιες δὲν ξέρουν ἂν εἶναι μιὰ ὥρα πού τρέχουν ἢ δυό. ‘Ο ἥλιος πέφτει στὴ δύσι του καὶ ἡ ζούγκλα ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ ὅταν πιά ἀποφασίζουμ νὰ σταθοῦν.

— Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι γλιτώσαμε καλῆ μου Χούλα!, μούμουρίζει ἡ Μπέλλα.

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της καὶ πολλὰ ὀλάμιαυρα χέρια τινάζονται ἀνάμεσα ἀπὸ τις φυλλωσιές τῶν θάμνων καὶ τις ἀρπάξουν!

‘Η Χούλα βάζει πάλι τις στιγγές καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀντισταθῇ. Οἱ ἀντίπαλοί τους εἶναι πολλοὶ κι’ ὁ ἕνας

ἀπὸ αὐτοὺς πού κρατοῦν τὴ νέγρα, εἶναι ἕνας μαῦρος πολὺ πιὸ συμπαθῆς κι’ ἀπὸ αὐτήν. Κουβαλοῦν σηκωτὲς καὶ τις δυὸ τους σ’ ἕνα μικρὸ ξέφωτο μερικὰ θήματα παραπέρα, πού εἶναι στημένη μιὰ σκηνή. Ἐκεῖ ἀπ’ ἐξω στέκεται ἕνας λευκὸς ἄνθρωπος πού τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ κακία καθὼς τις βλέπει.

— Δυὸ γυναῖκες!, μούγκρίζει με θυμὸ καὶ περιφρόνησι. Ἐγὼ ἔλεγα πὼς θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δυὸ σατανάδες! Τὶ γυρεύετε τοῦ λόγου σας μέσα σ’ αὐτὴ τὴν κόλασι;

‘Η Μπέλλα φαντάζεται πὼς θάκαι ἀστοιμοκὸς πού κυνηγᾷ τους Τάσιμαν καὶ Ρέντον.

— Μὰς εἶχαν αἰχμαλωτίσει δυὸ τυχοδιώκτες ὀνόματι Φίλ Τάσιμαν καὶ Μπίλ Ρέντον, ἀποκρίνεται. Καταφέραμε πρὶν δυὸ ὥρες περίπου νὰ τους τὸ σκάσωμε καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦμε....

— Μπά!, ξεφωνίζει μ’ ἐνθουσιασμὸ ὁ λευκός. Σπουδαῖο νέο, κοπέλλα μου! Καὶ πού ἦταν ὅταν τους τὸ σκάσατε;

— Πρὸς τὴ μεριά τῶν καταρρακτῶν, ἀποκρίνεται ἡ Μπέλλα καὶ δείχνει κατὰ τὴ δύσι. Εἶναι ἐπτα καταρράκτες στὴ σειρὰ στὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ. Τους ἀφήσαμε ἀκριβῶς μετὰ τὸν ἕκτον..

Τὸ πρόσωπο τοῦ λευκοῦ ἀφρίζει ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὰ μάτια του πετοῦν φλόγες.

— Οἱ ἄτιμοι!, βογγάει. Ὡστε βρήκαν τους καταρρά-

κτες πριν από μάς και βρίσκονται πιά μπροστά! Γρήγορα! Ξεσηκώστε τη σκηνή, διαβάλοι! Θά ξεκινησωμε άμέσως! Θά μάς οδηγήσουν αυτά τὰ δυό θηλυκά που θά τὰ χρησιμοποίησω και ώς δόλωμα για νά πιάσω τούς δυό θρωμερούς καρχαρίες!...

Ή Μπέλλα έχει καταλάβει πιά τή γκάφα της, μιά είναι άργά και ούτε ύπάρχει τρόπος νά τήν έπανορθώση. Ξέρει μόνο τώρα ότι ξεφυγε από τὰ χέρια τών δυό τυχοδιωκτών για νά πέση σέ άλλα χειρότερα και άπ' όπου είναι πολύ δυσκολώτερο νά ξεφύγη.

Ό φοβερός άνθρωπος που όριζει, τώρα τις τύχες τους ουρλιάζει τήν ίδια στιγμή άγρια συνεχίζοντας τις άπειλές του:

— Νά μη μὲ λέμε Βάν Γκάρετ, αν δέν τούς ψήσω ζωντανούς και τούς δυό!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΙΧΝΗ

ΑΛΛΑ ξεχάσαμε τόν χαζο-Χούπ που περιμένει στην όχθη του ποταμού τόν Κάλ.

Πριν από τὸ λευκό παιδί τής ζούγκλας γυρίζει κοντά στον πυγμαίο ή παρδαλή καρκαρία του κρώζοντας άπεληπισμένα.

— Κατάλαβα, μαρὴ Μανταλένα!, τής λέει ό Χούπ κουνώντας τὸ κεφάλι του. Τζίφος. Τί νά κάνωμε; Αὐτά έχει ό πόλεμος! Στάσου νάρθη ό στρατηγός τώρα κι' αὐτός θά μάς πῆ τί σχέδιο θ' ακολου-

θήσουμε... Ὄστε λοιπόν δέν είδες κανένα φιογόκο πουθενά, έ;

Ή έξημερωμένη καρκαρία που είναι πολύ πιό έξυπνη άπό τὸ άφεντικό της, κουνάει δυό φορές τὸ κεφάλι της άρνητικά και κάνει «κρά-κρά» που σημαίνει πώς δέν είδε τὸ φιογόκο τής Χούλας.

— Μου φαίνεται πώς θά σέ πάω ιστό στραβόγιατρο νά σου βάλῃ φακούς στα γκαθιά σου, μαρὴ Μανταλένα! τής λέει ό Χούπ άύστηρά. "Αν είχα έγώ τις φτερούγες σου, κακομοίρα μου θά τήν είχα βρῆ τώρα κι' αὐτήν και τήν μις Μπέλλα και θά έκανα «σουπριζ» σ' έκείνον τόν καψούρη τόν Κάλ που κουντεύει νά τρελλαθῆ από τή στενοχώρια του!...

Τὸ λευκό παιδί τής ζούγκλας έμφανίζεται τήν ίδια στιγμή πίσω από τις φυλλωσιές τών θάμνων. Στο άδρό πρόσωπό του λάμπει μιὰ καινούργια άποφασιστικότητα.

— Άφου δέν μπορούμε νά παρακολουθήσωμε τούς άπαγωγείς τής Μπέλλας και τής Χούλας, λέει, θά γυρισουμε πι σω έκει που άφήσαμε τόν λευκό τυχοδιώκτη με τή συνοδεία τών μαύρων του. Τά ίχνη που θάχουν άφήσει τόσοι άνθρωποι θάνα πολλὰ και εύκολα θά τὰ βρούμε.

— Δηλαδή σώνει και καλά πρέπει κάποιον νά παρακολουθήσης για νά σου φύγη τὸ μεράκι!, κάνει ό Χούπ γουρλώνοντας τα μάτια του σαν φινιστρίνια!

— Οί άνθρωποι αυτοί πάνε στο ίδιο μέρος που πάνε κι' εκείνοι με τὰ κορίτσια, λέει ο Κάλ σοβαρά. "Έτσι θά τους βρούμε κι' αυτούς και τις συν τρώφισές μας!

— Μωρέ μπράβο!, φωνάζει με θαυμασμό ο πυγμαίος. Είναι καμμιὰ καφετζού' εκεί πίσω από τους θάμνους;

Άλλα τὸ γιγαντόσωμο ἀγόρι δὲν ἔχει καιρὸ νὰ καθήση νὰ φλυαρήση με τὸν ἀστείο φίλο του. Προχωρεῖ κιόλας πρὸς τὴ ζούγκλα κι' ὁ Χούπ ἀπὸ πίσω του βάζει ὄλα του τὰ δυνατὰ στὴν τρεχάλα γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν φτάσῃ. "Όταν βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ ἀπέραντου ἄγριου δάσους, ὁ πυγμαίος ἀνεβαίνει στὴ ράχι τοῦ Κάλ κι' ἐκεῖνος μαζί με τὸ φορτίο του ἀρχίζει νὰ περᾷ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ τρέχοντας ἔτσι με



— Περίμενε μιὰ στιγμή, λέει ὁ Κάλ στὸν σύντροφό του.



Χούπ, ὁ κωμικὸς πυγμαίος

τὴ γνωστὴ καταπληκτικὴ του ταχύτητα.

Ἡ Μανταλένα τοὺς ἀκολουθεῖ φτερουγίζοντας ἀπὸ πίσω τους καὶ κρῶζοντας συνεχῶς με τὴ στριγγιὰ φωνὴ της...

Δυὸ ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου φτάνουν στὸ σημεῖο που τὸ ἴδιο πρωὶ εἶχαν ἀνταμώσει τὴ συνοδεία τοῦ Βὸν Γκάρετ. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Κάλ ἀνακαλύπτει εὐκόλα τὸν νέο δρόμο που ἀκολούθησε ὁ τυχοδιώκτης με τοὺς μαύρους του. "Ὡστου νὰ νυχτώσῃ ἔχουν προχωρήσει ἕνα μεγάλο διάστημα καὶ ἔχουν κερδίσει ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ παρακολουθοῦν.

Καθὼς τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκεπάζει τὴ ζούγκλα, τὰ ἴχνη τῆς συνοδείας δὲν δι-

ακρίνονται πιά. "Ομως ο καημένος ο Χούπ του κάκου περιμένει να σταματήσει το έναήμερο ταξίδι τους. "Ο Κάλ και χωρίς να μπορεί να δει τ' άχνάρια που παρακολουθούντε ως τώρα, εξακολουθεί οτά τυφλά τὸ τρελλὸ τρέξιμο. "Ο πυγμαίος πὸν φοβάται ὅτι μπορεί νὰ γκρεμοτσακιστοῦν καιμιὰ στιγμή καθὼς ὁ σύντροφός του δὲν μπορεί νὰ διακρίνη καλά τὰ κλαδιά τῶν δέντρων πὸν ἀρπάζει, ξεφωνίζει μὲ φόβο:

— Ψίτ! Σωφέρ! "Ετσι πὸν τρέχεις νυχτιάτικα χωρὶς φανάρια, θὰ μᾶς πιάση ἡ τροχαία! Δὲν κάνεις καιμιὰ σῶσι νὰ ἔρθῃ ἡ καρδιά μου στὴ θέση της, γιατί ἔχει κατεβεῖ στὸν ἀστράγαλο!

— "Ισως αὐτοῖ πὸν κυνηγάμε νὰ μὴν σταμάτησαν τὴ



“Ο Κάλ μὲ τὸν Χούπ στὸν ὄμο ταξιδεύουν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.



Χούλα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Χούπ.

νύχτα κι' ἂν σταθούμε ἑμεῖς ἐκεί χωρὶς μὲ πολλὴ ὥρα, λέει ὁ Κάλ. Ἔρω τώρα ποιὸν δρόμο ἀκολουθεῖ αὐτός ὁ λευκὸς και δὲν μὸν χρειάζεται πιά νὰ βλέπω τ' άχνάρια τῆς συνοδείας του... "Αν τρέξωμε ἔτσι ἅλη τὴ νύχτα μπορεί νὰ τοὺς βγοῦμε και μπροστά.

— Μοῦ φαίνεται πὸς θὰ μᾶς φάῃ τὸ ..σκοτάδι!, μωρμωρίζει ὁ Χούπ μὲ ἀπελπισία. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὸς και δίπλα στὶς Χούλες νὰ περάσω τώρα, δὲν θὰ τίς διακρίνω ἔτσι μαύρες πὸν εἶναι! Τὸ μόνο πὸν μὲ παρηγορεῖ εἶναι πὸς ἔρασαν σκορδαλιὰ τὸ πρῶτ και μπορεί νὰ υρῶσω τὸ ἄραμά τους!

“Ο Κάλ πολὺ ἀργότερα ἀποφασίζει νὰ σταθῶν μια ὥρα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, ὠ-

στε τὸ πρῶτῃ νὰ ἔχουν ἀκμαιότερες τὶς δυνάμεις τους. Ὑστερα συνεχίζουν πάλι καὶ τὸ χάραμα τοὺς βρίσκει νὰ πηδούν πάντα ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο. Οἱ πίθηκοι καὶ οἱ γορίλλες ποὺ ξυπνοῦν ἀπὸ τὸν θραδινό τους ὕπνο, κουνοῦν τὰ πελώρια χέρια τους σὲ χαίρετισμὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάλ καὶ τοῦ Χούπ καθὼς περνοῦν ἀπὸ μπροστά τους. Ὁ χαζὸ-πυγμαῖος ὅμως παρεξηγεῖ αὐτὴν τὴν κίνησιν τους καὶ γελάει μὲ τὴ βλακεία τους — ὅπως νομίζει.

— Σοῦ δίνωμ τὸ σῆμα νὰ κἀνης ιστάσι! τοῦ λέει τοῦ Κάλ ξεκοιρδισμένος.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τοὺς πίθηκους ποὺ κουνοῦν τὰ χέρια τους σὰν παλαιδοί, τοὺς φωνάζει κοροϊδευτικά:

— Τὸ ὀχημα εἶναι... πλήρες ὅπως βλέπετε! Περιμένετε τὸ ἄλλο!

Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ ἕνα ὑποχθόνιο βογγητό.

— Εἶναι ὁ ἕβδομος καταρράκτης!, λέει ὁ Κάλ. Ἄς ἐλιτίσωμε ὅτι οἱ λευκοὶ τυχηδιώκτες δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα ἐδῶ...

— Κι' ἂν ἤρθαμε πρῶτοι κερδίζομε καὶ τὸ πρωτάθλημα!, συμπληρώνει ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ.

Ἐχει ὅπως πάντα κέφι γιὰ φλυαρία, ἀλλὰ ὁ Κάλ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνεχίσῃ. Τὸν ἀρπάζει ἄξαφνα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ δείχνει πέρα πρὸς τὴ ζούγκλα, φέρνοντας συγχρόνως τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη.

Δυὸ λευκοὶ μισοδιακρίνον-

ται κάθε τόσο ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ θλάστησι, καθὼς προχωροῦν μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς τὴ μεριά τοῦ καταρράκτη. Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας σφίγγει τὶς γροθιῆς του μὲ λύσσα.

— Εἶναι χωρὶς ἄλλο αὐτοὶ ποὺ πῆραν τὶς συντροφιστές μας!, λέει ἀνήσυχος. Μὰ ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα;

— Στὴν ἐποχὴ μας τὰ διαζύγια θγαίνουν στὸ ἀμεσθύσε!, τοῦ κάνει ὁ Χούπ. Μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνοῦσαν οἱ χαϊρακτῆρες τους καὶ χωρίσαν! Ἐξ ἄλλου οἱ Χούλες μου εἶναι πολυέξοδες μ' αὐτὰ ποὺ τρῶνε!

Μὰ τὸν Κάλ τὸν πνίγει ἡ ἀγωνία κι' ἀποφασίζει νὰ μάθῃ ἀμέσως τί συμβαίνει. Παρατάει τὸν πυγμαῖο πάνω σ' ἕνα κλαδί καὶ μ' ἕνα τεράστιο ἄλμα θρῑσκεται πάνω στὸ διπλανὸ δέντρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ ἐπόμενο. Μὲ μερικὰ ἀκόμη τέτοια πηδήματα ἔχει φτάσει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἀνύποπτων τυχοδιωκτῶν καὶ τότε ἀφήνεται νὰ πέσῃ στὸ κενὸ καὶ θρῑσκεται μπροστά τους οὐρανοκατέβατος.

Οἱ δυὸ λευκοὶ κάνουν μιὰ ταυτόχρονη κίνησι τρόμου καὶ τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ ἐκπληξιν. Ὁ Μπίλ Ρέντον πρὶν ἀποφασιστικὸς ἀπὸ τὸν σύντροφό του τραβάει ἀμέσως τὴν καραιμπίνα ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἀλλὰ ὁ Κάλ τοῦ τὴν ἀρπάζει μὲ μιὰ θυμωμένη κίνησι καὶ τὴν τσακίζει πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου

Ὁ τρελλὸ -Χούπ ποὺ παρα

κολουθεῖ ὅλη αὐτὴ τῆ σκηνῆ ἐνθουσιάζεται.

— Κηρύχτηκε ὁ πόλεμος!, λέει στὴν καρακάξα του θριαμβευτικά. Φόρεσε τὸ κράνος σου, μωρὴ Μανταλένα, κι' ἔλα νὰ δῆς πῶς πολεμᾶνε οἱ ἡρώες! Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια πηδάει ἀπὸ τὸ δέντρο του κι' ἀρχίζει νὰ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του.

Στὸ μεταξὺ ὁ κτηνώδης Ρέντον, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸν θυμὸ του χύνεται μὲ ἀσυγκράτητη μαγία ἐναντίον τοῦ Κάλ. Μὰ ἐκεῖνος εἶναι πιὸ εὐκίνητος ἀπὸ τὸν τυχοδιώκτη. Πηδάει στὸ πλάι καὶ ἡ γροθιά του πέφτει σὰν καταπέλτης στὸ πρόσωπο τοῦ Ρέντον ποὺ σωριάζεται κάτω μ' ἓνα ἄγριο μουγγρητό.

Μὰ τὴν ὥρα πού συμβαίνουν αὐτὰ ὁ Φίλ Τάσμαν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ξεκρεμάσει καὶ τὴ δική του καρμπίνα πού τὴ φέρνει στὸν ὦμο του σημαδεύοντας τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Ὅσο γιὰ τὸν Χούπ, παρακολουθώντας ὅλα αὐτὰ καὶ βλέποντας τὸν κίνδυνο γιὰ τὸν φίλο του, καταλαμβάνεται ἀπὸ πολεμικὸ μένος. Τραβάει τὸ «μπούμερανγκ» ἀπὸ τὴ μέση του καὶ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὸ ἐξαικοντίζει ἐναντίον τοῦ τυχοδιώκτη. Ὑστερα κάθεται καὶ παρακολουθεῖ τὸν Τάσμαν πού ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσει τὸν Κάλ, μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Τὶ διάβολο ἔγινε; μοῦρ μοῦρίζει μὲ ἀπορία. Ἄν τὸν

πέτυχα γιατί στέκεται ἀκόμα ὄρθιος; Ἄν δὲν τὸν πέτυχα γιατί δὲν ξαναγορρίζει πίσω σ' ἐμένα τὸ «μπούμερανγκ»;

Ξαφνικά, νοιώθει ἕτα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ καταλαβαίνει ἴπῳ κάτι πέφτει πλάι του. Σκύβει κι' βλέπει τὸ «μπούμερανγκ». Χαμογελά.

— Νάτο! Ξαναγύρισε!, λέει εὐχαριστημένος. Εἶπα κι' ἐγώ!

Καὶ στρώνεται κάτω λιπόθυμος ἀπὸ τὸ κτύπημα ποὺ ἔφαγε στὸ κεφάλι μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ὄπλο, ἐνῶ ἡ Μανταλένα στριφογυρίζει ἀπὸ πάνω του κακαρίζοντας στρίγγλικα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας πυροβολισμὸς σκεπάζει ὅλους τοὺς ἄλλους θορύβους τῆς ζούγκλας. Ὁ Κάλ νομίζει ὅτι ἔχει φτάσει ἡ τελευταία του στιγμή, ἀλλὰ παραδόξως βλέπει τὸν Φίλ Τάσμαν νὰ σωριάζεται στὴ γῆ μονοκόμματος μὲ μιὰ φωνὴ πόνου, σημάδι πῶς τὸν εἶχε πυροβολήσει κάποιος ἄλλος!

Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ κἀνὴ τὴν παραιμικρὴ σκέψι ἡ κίνησι, δυὸ ἄντρες μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια ξεπροβάλλουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ φυλλωσιά ἐνὸς θάμνου καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του σημαδεύοντας τον συνέχεια.

Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Βὰν Γκάρετ καὶ ὁ ἄλλος ὁ γιγάντιος ἐπιστάτης του Ντάμπο!

ΑΠ' ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ο ΤΑΣΜΑΝ καί ὁ Ρέντον εἶχαν σηκώσει τὶς καρροϊμπίνες τους γιὰ δεύτερη φορά καὶ πυροβόλησαν πάλι τὸν γοριλάνα ἀνάμεσα στὰ μάτια, ποὺ αὐτὴ τὴ φορά σωριάστηκε κάτω νεκρὸς μὲ κόκκινους ἀφροὺς στὸ στομάχι.

Ὡστόσο οἱ δυὸ κατέλλες εἶχαν ξεφύγει πιά καὶ γιὰ τοὺς τυχοδιώκτες δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ τὶς ξαναβροῦν κι' ἔτσι ξεκίνησαν πρὸς τὸν τελευταῖο καιταρράκτη ποὺ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ μὲ τοὺς θησαυροὺς. Τὸ βράδι τὸ πέρασαν πάνω στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου καὶ τὸ πρωῖ συνέχισαν τὴν πορεία τους.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ Βάν Γκάρρετ μὲ τὸν ἀρχιεπιστάτη του τὸν Ντάμπο καὶ τὴν ὑπόλοιπη συνοδεία του,



Ἡ καρκαῖσα τσιμπάει τὴν κοιλιὰ του κι' ὁ Χούπ γραργαλιέται



Μιά μεγάλη καρύδα πέφτει στὸ κεφάλι τοῦ Νάμπο.

προχώρησε πολλές ὥρες μὲς στὴ νύχτα, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἐντελῶς βέβαιος γιὰ τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ σταματήσει. Μὰ τὸ ἐπόμενο πρωῖ τὸν περιμένε μιά πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξίς: Ξυπνώντας βρῆκε μόνον τὸν Ντάμπο κοντά του καὶ τὶς δυὸ αἰχμάλωτες ποὺ τὶς εἶχαν δέσει πάνω σ' ἕναν κορμὸ δέντρου. Οἱ νέγροι τῆς ἀκολουθίας του, μὴ ὑπομένοντες περισσότερο τὰ φρικτὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέβαλλε, εἶχαν γίνει ὅλοι τοὺς ἀφαντοί.

Ὁ τρομερὸς Βάν Γκάρρετ ὡς στάσο δὲν ἀπογοητεύθηκε. Καταλαβαίνοντας πὺς τὸ θέμα τῆς πορείας του δὲν θρῆσκόταν πιά μακριὰ, συνέχισε τὸν δρόμο του σέρνοντας μα-

ζι και τη Μπέλλα με τη Χούλα. Φτάνοντας στον καταρράκτη τις έδωσε πάλι σ' ένα δέντρο. Μόλις είχε τελειώσει μ' αυτή τη δουλειά άκούστηκαν από μακριά φωνές. Έτρεξε μαζί με τον Ντόμπο κι έφτασαν τη στιγμή που ο Τάσμαν ήταν έτοιμος να πυροβολήσει τον Κάλ. Ο Γκάρετ χωρίς πολυ σκέψη τράβηξε το πιστόλι του και σημάδεψε το όπλισμένο χέρι του τυχοδιώκτη. Η σφαίρα όμως δεν βρήκε ακριβώς τον προορισμό της έτσι όπως ρίχτηκε διστακτικά, παρά τρύπησε πέρα για πέρα το στήθος του Τάσμαν και τον σώρισε κάτω νεκρό.

Ο ικτινώδης λευκός μαζί με τον αντίξιο μαύρο σύντροφό του ζυγώνουν με τα πιστόλια στα χέρια στο μέρος που βρίσκεται ο Κάλ και ο μισσαναίσθητος Μπίλ Ρέντον



Έπεσαν ξαφνικά σε μιὰ ενέδρα μαύρων...



Για μιὰ στιγμή τρεκλίζει σαν μεθυσμένος ανάμεσα στους σκελετούς.

και προσπαθεί να σηκωθεί από εκεί που τον έριξε η τρομερή γροθιά του Κάλ. Σηκώνεται! έπάνω και βλέποντας έμπρός του τον Γκάρετ, το πρόσωπό του γίνεται χλωμό σαν πεθαμένου.

— Θελήσατε να με γελάσετε! μουγγρίζει ο Γκάρετ άγρια. Σας είπα για το θησαυρό κι' έσεις το σκάσατε και ξεκινήσατε μόνοι σας να τον βρήκε! Απόδειξτε πως είστε ήλιθιοι γιατί έπρεπε να ξέρετε πως όπου κι' αν πηγαίνετε θα σας εύρισκα! Ωρκίστηκα να σας ψήσω ζωντανούς, Ρέντον, και θα το κάνω άμέσως! Αντί για τον Τάσμαν μόνο που πρόλαβε να πεθάνη, θα καούν αυτός εδώ ο λευκός χιμπαντζής και οι δυο μορφονιές που σας ξέφυ-

γαν. Δεν μου χρειάζονται πιά αφού σ'ας βρήκα μιὰ ώρα γρηγορώτερα! Ύστερα θά πάω να πάρω τους θησαυρούς που μου άνήκουν!...

Πραγματικά σε λίγο βρίσκονται όλοι δεμένοι σ' ένα δέντρο άπομονωμένο κοντά στον καταρράκτη, γύρω από τον χοντρό κορμό του κι' ό Γκάρρετ μαζεύει μπροστά στους αίχμαλώτους του ξερά φύλλα.

Η συνάντησις του Κάλ με τη Μπέλλα και τη νέγρα είναι συγκινητική, αλλά δεν κρατάει πολλή ώρα γιατί ό Γκάρρετ πρέμει από την άυπομονησία και τόν πυρετό του θησαυρού. Οί πρώτες φλόγες ξεπετιώνται κιόλας από τὰ ξερά ξύλα. Ό θάνατος είναι κοντά.. Ό Γκάρρετ χασκογελάει με σαδιισμό:

— Στο γυρισμό θά δώ άν ψηθήκατε καλά!, φωνάζει. Καλό κατεώδιο στην Κόλασι! Πάμε, Ντάμπο!

Την ίδια στιγμή ένα παρδαλό πουλί πετάει επάνω από τους αίχμαλώτους, που φυσικά ό κακούργος δεν του δίνει σημασία. Ό Κάλ όμως που τó βλέπει νοιάζει τή χαμένη έλπίδα να τρυπώνη στην καρδιά του. Περιμένει με άπομακρυνθή ό Γκάρρετ κι' ύστερα φωνάζει με άγωνία:

— Τόν Χούπ, Μανταλένα! Φώναξε γρήγορα τόν Χούπ! Γιέταξε! Τρέξε να τόν φέρης! Κάπου εδώ κοντά είναι.

Τό λευκό παιδί τής ζούγκλας δεν μπορεί να ξέρη πώς ό κωμικός φίλος του βρίσκε-

ται άναίσθητος αυτή τή στιγμή μερικές δεκάδες μέτρα πιά πέρα και πώς τó θρυλικό του «μπούμερανγκ» του έχει σώσει τή ζωή γιατί άν δεν ξαναγύριζε να τόν χτυπήση στο κεφάλι, θά δρισκόταν τώρα κι' αυτός δεμένος στο δέντρο περιμένοντας τόν θάνατο.

Όστόσο τó έξημερωμένο τετραπέρατο πουλί καταλαβαίνει και φτερουγίζει γοργό σαν τόν άνεμο. Πέφτει σαν στούκας πάνω στον άναίσθητο Χούπ και τόν αρχίζει στιςτσιμπιές! Ό πυγμαίος σιγά-σιγά συνέρχεται και ξαφνικά πετάγεται επάνω και βάζει τισ φωνές:

— Ά στην εύχή, μαωή Μανταλένα!, φωνάζει θυμωμένος. Τί καταλαβαίνεις τώρα! Μού βγάζεις κίνασημάτι με τισ σαχλαμάρες σου;

Τό πουλί όμως δεν κάθεται ήσυχο. Όπως ό Χούπ προστατεύει τó πρόσωπο με τὰ χέρια του, αρχίζει να τόν τσιμπάη στην πεταχτή κοιλιά του. Ό πυγμαίος κυλιέται στα χαρτάρια.

— Μή!, Μή, μαωή Μανταλένα, και γαρναλιέμα, παναθεμιά σε! Χαρά στην όρεξί σου. Τράβα από δώ! Ξίτ!

Η φωτιά θεριεύει πέρα στο δέντρο και ζυγώνει έπικίνδυνα τους αίχμαλώτους, που αρχίζουν κιόλας να τσουρουφλίζουν τσι. Η παρδαλή καρακάξα γίνεται επιθετικώτερη. Βγάζει άπεγκωσμένα κρωξίματα και τραβάει με τó ράμφος τόν πυγμαίο από την προδιά. Ό

Χούπ σκάει πάλι στα γέλια σε μια στιγμή.

— Τώρα κατάλαβα!, ξεφωνίζει κρατώντας την κοιλιά του. Θα βρήκες κανένα καρακάξο και θες να πάμε να του ζητήσης... το πόδι του, έ; Τι μέντο να γίνη! "Αντε! Τί, επε δηλαδή έχασα εγώ τις Χούλες μου, πρέπει κι' εσύ να μείνης γεροντοκόρη; "Ελα!

Σηκώνεται και βάκολουθει τη Μανταλένα που φτεροκοπάει μανιασμένα.

— Σιγά, μωρή!, της φωνάζει λαχανιάζοντας. Μπάς νομίζεις πώς έχω κι' εγώ φτερά; Μπά! "Αλλο πάλι τούτο! μουρμουρίζει εκπληκτος και γουρλώνει τις ματάρες του.

Βρίσκεται μπροστά στο δέντρο που είναι δεμένοι οι σύντροφοί του μαζί με τον Ρέντον. Η φωτιά θεριεύει ολοένα και τριζοκοπάει μπροστά τους. Η έκπληξίς του πυγμαίου είναι μεγαλύτερη από τη χαρά του που ξαναβλέπει τις... Χούλες του.

— Καλὲ ἐσεῖς!, τσιρίζει. Τί καρφή είναι αυτό που σάς βάρεσε; Μες στο κατακαλόκαιρο ανάψατε φωτιά να ξεσταθήτε;

— Χούπ!, ξεφωνίζει με αγωνία ο Κάλ. Λύσε μας γρήγορα! Θες να καούμε ζωντανοί;

— Καλὰ ντέ!, λέει ο Χούπ δυσχερستهμένος. "Αν δὲν σὰς ἄρεσε ἡ φωτιά δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ δεθῆτε! "Ας εἶναι ὅμως... Θα σὰς λύσω γιατί ἔχω καλὴ καρδιά!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ

Ο ΧΑΖΟ-ΧΟΥΠ τρέχει να λύση πρώτα την πελώρια νέγρα, γιατί φυσικά το αίμα... νερό δὲν γίνεται. Δυσκολεύεται όμως προμερὰ γιατί τὰ σκοινιά είναι πολύ σφιχτοδεμένα και ούτε του περνάει ἀπὸ τὸ μυσλὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ μαχαίρι του.

— Μὰ τί σοὶ κόμπους ἔχετε κάνει ἐδῶ πέρα!, διαμαρτύρεται με θυμὸ. «Σταυρόκομπος» εἶναι τούτος ἢ «κωνηλίτσα»; Πανάθεμά τον και θὰ μαιυρίσουν και τὰ μαιικέτια του ἀπὸ τούς καπνούς!

— Βρὲ θλάκα!, ξεφωνίζει ἡ Χούλ ἐξαγριωμένη, τράβα τὸ μαχαίρι σου και κόψε τὰ σκοινιά γρήγορα! Καίγομαι! Ὁ πυγμαῖος γουρλώνει τὰ μάτια του με θαυμασμό!

— Κύττα ἔμπνευσι οἱ ἀγαπημένες μου!, μουρμουρίζει.

Και τραβώντας τὸ μαχαίρι του κόβει τὰ σκοινιά που κρατουν δεμένη τὴ νέγρα. Ἐκείνη ἄμως εἶναι ἔτσι φορκισμένη, σηκώνει τὴν πελώρια χερούκλα της και τοῦ ἀστράφτει μιὰ καρπαζιά. Ὁ Χούπ παίρνει τρεῖς στροφές και στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ἡ ἀπόλαυσις.

— "Αχ!, κάνει. Καιρὸ εἶχα νὰ δοκιμάσω τέτοια εὐχαρίστησι! Χρυσὲς μου Χούλες, ἐλάτε νὰ σὰς ἀγκαλιάσω!

Μὰ μ' ὄλα αὐτὰ ἡ φωτιά φουντώνει ἀδιάκοπα κι' ὁ θάνατος ἀγκαλιάζει με τὰ μαύ-

ρα φτερά του τὸ δέντρο πάνω στο ὁποῖο εἶναι ἀκόμα δεμένοι ὁ Κάλ με τὴ Μπέλλα καὶ τὸν τυχοδιώκτη Ρέντον.

— Χούλα! Χούπ!, ξεφωνίζει ὁ Κάλ με ἀπελπισία.

— Ρε γιὰ κῦττα πράματα, ἀποκρίνεται ὁ πρελλο-πυγμαῖος. Ἐδῶ κινδυνεύει νὰ ψηθῆ ὁ καικομοίρης καὶ θέλει, λέει, ...Χούλα - Χούπ! Ἄλλὰ τί νὰ κάνης; Μπορεῖς νὰ χαλάσης χατήρι σὲ πρῶτο φίλο; Ἐλάτε, χρυσὸς μου Χούλες!

Καὶ πρὶν προλάβῃ ἡ νέγρα νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀρπάζει τὰ χέρια τῆς καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίσῃ μαζί τῆς χοροπηδῶν τος σὰν σαλπιδάκος.

Μιά γλώσσα τῆς φωτιάς τι νάζεται στὸ πρόσωπο τῆς Μπέλλας καὶ ὁ καπνὸς τὴν πνίγει. Ἡ κοπέλλα βγάζει μιὰ πονεμένη στριγγιλιά. Ἡ Χούλα καταφέρνει νὰ ἀπαλ-



Σηκώνει τὸν Γκάρετ ψηλὰ καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μακριὰ.

λαγῆ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ πυγμαῖου. Τοῦ δίνει μιὰ τέτοια σφαιλίारा πού ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ παίρνει δέκα τοῦ μπερ ξεφωνίζοντας εὐτυχισμένως σὲ κάθε στροφή:

— Χούλα - Χούπ! Ζήτω!

Μὰ ἡ νέγρα τοῦ ἔχει ἀποσπάσει καὶ τὸ μαχαίρι καὶ με τρεῖς κινήσεις ὀρμάει καὶ κρεβεῖ τὰ σκοινιά τῶν αἰχμαλώτων τῆ στιγμῆ πού κοντεύουν νὰ λιποθυμήσουν ἀπὸ τοὺς ἀποπνικτικούς καπνοὺς τὴν τρομακτικὴ θερμότητα.

Ἡ πρώτη κίνησι τους μέλις βρίσκονται ἐλεύθεροι εἶναι νὰ φριχτοῦν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Δὲν προλαβαίνουν ἄμως. Ὁ Μπίλ Ρέντον πού πάνω στὴ χαρὰ τους τὸν ἔχουν ξεχάσει, ὀρμὰ ἀφρίζοντας πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται τὸ πρῶμα τοῦ φίλου του τοῦ Τάσμαν.

— Σκύλε!, μουγγρίζει ἄγρια. Θὰ τὰ πληρώσης τώρα ὅλα!

Ὁ Κάλ κάνει νὰ ριγτῆ πίσω του κι' ἡ Μπέλλα τοῦ πιάνει με ἀνησυχία τὸ μπράτσο.

— Δὲν ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσης γι' αὐτὰ τὰ τέρατα!, τοῦ λέει. Ἄς τοὺς νὰ κανονίσουν μόνοι τίς διαφορὲς τους...

— Ἐκεῖ πού πάνε τοὺς περιμένει ὁ θάνατος!, ψιθυρίζει τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Ὅτι κι' ἂν εἶναι ἔχω χρέος νὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς σώσω!

Στὸ μεταξὺ ὁ Ρέντον ἔχει

φτάσει επάνω από τον Τάσιμαν. Παίρνει την πετοιμένη καραμπίνα του και χύνεται προς την κοιλάδα που έχουν κατευθυνθή κι' ο Γκάρετ με τον Ντάπο.

— Ο Κάλ τρέχει πίσω του.

— Στάσου!, του φωνάζει. Μην πηγαίνεις πιδό πέρα! Σε περιμένει ο θάνατος!

Μά ο τυχοδιώκτης δεν ακούει γιατί η καρδιά του είναι γεμάτη λύσσα και γεμάτη απληστία. Ο Κάλ αναγκάζεται να σταματήσει γιατί ξέρει πως είναι επικίνδυνο να προχωρήσει πιδό πέρα. Ανεβαίνει σ' έναν βράχο και η Μπέλλα, ή Χούλα κι' ο Χούπ με τη Μανταλένα στον ώμο έρχονται δίπλα του.

— Δεν καταλαβαίνω τι έχει!, λέει η όμορφη Μπέλλα κυττάζοντας ανήσυχα το θλιμένο πρόσωπο του Κάλ.

— Κύτταξε!... της αποκρίνεται μόνο αυτός και όλων τὰ μάτια στρέφουν προς την κατεύθυνση που δείχνει το δάχτυλό του.

Από το σημείο που στέκονται, βλέπουν όλο το έδαφος της απέραντης κοιλάδας να πετάει έκτυφλωτικές αναλαιμπές κάτω από το φως του ήλιου, σε χιλιάδες χρώματα.

— Όλη η κοιλάδα είναι στρωμένη με πολύτιμα πετράδια!, λέει η Μπέλλα μαγεμένη.

— Με τὰ πετράδια του θαλάσσιου!, ψιθυρίζει το λευκό παιδί της ζούγκλας. Κύτταξε!

— Πώ, πώ!, κάνει με θαυμασμό ο Χούπ! Κύτταξε ώ-



— Ο Κάλ συντροφεί την καραμπίνα του λευκού.

ραία πράγματα, Χούλα! Να πάω να σου φέρω μερικά για να φάς;

Το πρόσωπο της χοντρής νέγρας άγριεύει και το δεξί χέρι της υψώνεται και φιλοδωρεί το σβέρκο του αγαπημένου της με μια γερή καρπαζιά.

— Δεν τρώγονται αυτά, θλόικα!, του λέει.

— Τότε, κάνει χαζά ο Χούπ, τί τὰ κάνουν;

— Με αυτά στολίζονται οί άνθρωποι.

— Τότε να σου φέρω για να στολίσης την όμορφιά σου, έπιμένει ο Πυγμαίος και κάνει να προχωρήσει προς το μέρος του θησαυρού.

— Χούπ!, τον σταματάει η φωνή του Κάλ, μείνε στη θέση σου!

— Γιατί; αναρωτιέται ο κωμικός νάνος.

— Κύτταξε εκεί κάτω, θλάκα!

Τού δείχνει κάτι, απλώνοντας τὸ χέρι του καὶ μαζί με τὸν Χούπ κутτάζουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐνα ρίγος τρέχει στὴ σπινθηλική τους στήλη καὶ ὁ Χούπ ζαρώνει στὰ φουστάνια τῆς Χούλας, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ εἶδε. Δυὸ νεκροὺς! Καὶ οἱ νεκροὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὸν Γκάρετ καὶ τὸ Νάμπτο, τὸ νέγρο ἐπισηπτικὸν του....

Τὰ κορμὰ τοῦ Ντόμπτο καὶ τοῦ Γκάρετ εἶναι σωριασμένα ἐπάνω στὰ ἀμύθητης ἀξίας πετράδια, ἀκίνητα, καμμίαν πεντακοσαριά μέτρα μέσα στὴν κοιλάδα. Ὁ Ράντον ποὺ βαδίζει πρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τους γιὰ μιὰ στιγμή σταματᾷ. Ὑστερα κάνει πάλι νὰ τρέξη καὶ ξαφνικὰ τρεκλίζει σὰν μεθυσμένος. Ἡ κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας ποὺ φεύγει ἀπὸ τὰ στήθια του φτάνει ὡς τ' αὐτιά τους. Ὑστερα σηκώνει τὰ χέρια ψηλὰ γιὰ νὰ σωριαστῇ ἀμέσως κάτω καὶ νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς ἀκίνητος, μῆσαι σὲ μιὰ θάλασα σὰ ἀπὸ πολυτίμες πέτρες κι' ἀνάμεσα σὲ σωροὺς ἀπὸ ξαεπιρισμένα ἀνθρώπινα κόκκαλα...

— Δὲν καταλαβαίνω!..., μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα χλωμάζοντας.

— Ἡ γῆ εἶναι ραϊσμένη σὲ πολλές μεριές κι' ἔνα δηλητηριώδες ἀχρωμω ἀέριο βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς, ἀποκρίνεται ὁ Κάλ. Ὅποιος πιάψει ἐκεῖ πέρα ἀναπνέει

αὐτὸ τὸ ἀέριο καὶ πεθαίνει ἀμέσως... Ὁ θάνατος φυλάει καλὰ τοὺς θησαυροὺς του μέσα στὸ Βασίλειό του...

Μὰ ὁ Χούπ δὲν θρῖσκει ἐνδιαφέρον σ' ἄλλα αὐτὰ καὶ δὲν τὰ προσέχει. Ζυγώνει τὴ Χούλα του καὶ τῆς λέει τρυφερά:

— Χούλας, τί προτιμάτε, ὠραίες μου; Μπεανόνες ἢ καρύδες νὰ πάω νὰ σὰς φέρω; Ἡ νέγρα δμως θυμωμένη σηκώνει τὴ χεροῦκλα τῆς καὶ τὴν κατεβάζει με φόρα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του.

— Νὰ, γιὰ νὰ μάθῃς πρῶτον νὰ μὴν εἶσαι ἀναίσθητος, καὶ δεύτερον νὰ μὴν ἀκουμπᾷς πάνω στὴ δαντελένια ποδίτσα μου με ἄπλυτα χέρια!

Ὁ πυγμαῖος φωτίζεται ὀλόκληρος ἀπὸ ἕνα χαμόγελο μαζί εὐτυχίας καὶ ἠλιθιότητος.

— Με κάτι τέτοιες σβουρηχτὲς σφαλιάρες με κρατᾷς σκλάβο σου!, φωνάζει μ' ἐμβουσιασμό. Δόσε μου κι' ἄλλη μία νὰ πάω νὰ πέσω μες στὴ φωτιά γιὰ χατήρι σου!

— Τί λές, Χουπάκο μου!, μουρμουρίζει ἡ Χούλα με τρόμο. Καὶ ποιὸς θὰ με θρέψῃ ὕστερα;

— Αὐτὸ εἶναι πάλι!, λέει ὁ Χούπ περήφανα. Εἶμαι ἀναντικατάστατος, ὅπως λένε καὶ στὰ ὑπουργεῖα!...

Ἄλλὰ ὁ Κάλ, τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, ἔχει μιὰ παράξενη καὶ μυστηριώδη ἔκφρασι. Μοιάζει σὰν νὰ μὴν συμμετῆχη στὴ γενικὴ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία. Οἱ φλέβες τοῦ λαί-

μού του φουσκώνουν και τὰ μάτια του λάμπουν περίεργα. Μιά μυστηριώδης φωνή, που λές και φθάνει από τὸν Κάτω Κόσμο, ἀντηχεί στ' αὐτιά του. Μιά φωνή που δὲν τὴν ἀκούει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, παρὰ μόνον αὐτός. Ἡ μισοσβυσμένη φωνή Αὐτοῦ που εἶναι Τὸ— Πνεῦμα — Τῆς — Υπέρτατης — Σοφίας:

— Παιδί μου. Πρέπει νὰ μάθης! Ὁ κίνδυνος ἔρχεται ἀπὸ παντοῦ... Ὁ θάνατος φτερουγίζει ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια σας!... Ἐνας θάνατος ἀπαίσσιος μικρὲ μου φίλε! Πρέ-

πει νὰ μάθης... ὅσο εἶναι καιρός! Ὁ ἀλεθρος ἔρχεται ἀμείλικτος!....

— Φίλοι μου, περιμένετέ με ἐδῶ!, φωνάζει ὁ Κάλ ταραγμένος. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρισω...

Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν παρακολουθοῦν ἀνήσυχoi ἐξαφανίζεται πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα...

— Βρὲ μυστήρια πράγματα!, κάνει πίσω ὁ Χούπ, στριφογυρίζοντας τὰ μανικέτια του. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶναι σίγουρα στὰ καλά του. Μὰς ἀφήνει καὶ φεύγει χωρὶς νὰ μὰς πῆ ποῦ πάει!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἐκδοτικὴ: Γεν. Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

ΚΑΛ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 1—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.



Τò δεύτερο τεύχος του «ΚΑΛ» που κυκλοφορεί την έρχομενη Παρασκευή με τόν τίτλο:

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΟΛΕΘΡΟΥ

είναι ακόμη καλύτερο, από τò πρώτο. 'Ο θρυλικός ΚΑΛ, ό ήρωας τής ζούγκλας, μαζί με τούς φίλους του αντιμετωπίζουν κίνδυνο θανάτου και ύστερα από συναρπαστικές περιπέτειες κατορθώνουν να βγούν ζωντανοί. "Όσο για τόν Χούπ τόν κωμικό πυγμαίο με τò τσαλακωμένο ήμισυλο και τὰ άκριβά μανικέτια, δέχεται καινούργιες καρπαζιές από τήν άγαπημένη του Χούλα και λέει κι' «εύχαριστώ»!



ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΜΜΟΝ

ΕΠΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ Ο ΑΡΘΟΥΡ ΜΙΝΟΝ
ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΝ ΣΚΛΗΡΑ ΚΑΙ ΜΕ ΥΠΟ-
ΜΟΝΗ ΩΣ ΒΙΟΧΗΜΙΚΟΣ. ΚΑΙ Η ΑΜΟΙ-
ΒΗ ΤΟΥ ΗΤΑΝ ΤΙΠΟΤΕ. ΔΕΝ ΉΤΑΝ ΟΥΤΕ
ΔΙΑΝΟΙΑ ΟΥΤΕ ΤΥΧΕΡΟΣ. ΕΩΣ ΟΤΟΥ
ΜΙΑ ΜΕΡΑ...

